

K. Dolenc:

Jesenska romanca.

Nebo krvavi, pod njim gozd rumeni,
na polju zadnje silje zori,
na drevju sadje se rdeči —
po polju gre kmet, sam s seboj govori:

„Ko sem te oral, v črne brazde sejal,
o zemljica - mati, pa sem se bal,
da dobra tako boš, hvaležna tako,
da z glavnico vrneš obresti mi sto?

Pa sem se bal, pa sem trepetal:
Li nisem ji preveč zaupal in dal?
A ti si mati, ki vedno skrbi,
a ti si mati, ki stotero rodi.

O hvala ti, zemljica, hvala ti!“
In kmetu vse lice se smeji,
in staro oko mu plamti in žari
kot takrat, ko k dragi v snuboke so šli . . .

Ivan Albreht:

Jesen.

Poglej, dekle, kako je zbežal čas:
prostrana polja spe pokojno
in meni črtajo se gube že v obraz.

Nekoč sem sanje klel — in zdaj jih ni,
in cvetja ni, dehtečega opojno;
kot sence spremljajo me boli in skrbi.